

въспитаніе; и едно число язычески младежи ся събрахъ въ монастыря при Колумбана и събратія-та му, за да имъ станжть подобны въ бѣдно-то послѣдуваніе на християнско живѣніе.

Скоро прибѣжище-то станжъ малко и бѣхъ принудены да основать още двѣ населенія въ съѣдство за да дадять покрывъ на новы-тѣ пришелци. Въ тѣзи монастыри владѣеше едно строго надгльдваніе, кое-то было и съобразно съ тогавашны-тѣ понятія, нѣ кое-то за наши-тѣ чувства, и мѣра-та на Евангеліе-то бѣше твърдѣ строго; нѣ това послужи да навикне тѣзи мжжіе къмъ крайно-то самоотричаніе и уягчваніе кое-то миссіонерско-то званіе въ онова врѣме непрѣмѣнно изискуваше. Слѣдъ двадесеть-годишно прѣбываніе въ любимый си монастырь, Колумбанъ ся намѣрилъ принудень, да бѣга отъ пріслѣдванія-та на злобнж-тжъ царицжъ *Брунгилда*, и съ другары-тѣ си, слѣдъ многократно заблужденіе пристигнжъ пакъ до Рейнъ. Той заминжъ край Рейнъ до гдѣ-то стигнжъ до Цюрихъ кой-то въ онова врѣме бѣше една малка крѣпость. Нѣ понеже тамъ не намѣри вече язычници, той съ другары-тѣ си дойде до Туггенъ гдѣ-то намѣри челоувѣци, кои-то бѣхъ потънжли още въ языческо суевѣріе. Колумбанъ съ *Галлусъ* ся посѣлихъ между тѣзы язычници, и ся трудяше да гы свѣсти съ истиннаго Бога и съ сынъ-тѣ му Господа Іисуса Христа; нѣ тѣ му отговорихъ: «Наши-тѣ вѣтхы богове, до сега насъ и наши-тѣ